

värda Person, som är så Gudsanlig
i sitt förnekt, så ädelmodig i sin
vilja, så Engla-ren i sitt kjerle,
att det icke finn en enda svart
fläck på hans samvete, som kunde
flymma bort nådens Sol på so-
nndag. Han är så uphöjdt öfver
all smädelse och all beröms, att
han likaså mår Guds äro öfver
hvar. Ja ^{han} kan ju icke en gång bry-
ta emot Gud, eller föreställa sig,
att han har gjort någonting,
som han icke tillfunde sig att gällt
gjort genom sina dygder.

1794. Vi komma nu till den sam-
te af dessa barn, som künnes sin
moraliska förnedring, och sitt nedri-
ga förhållande emot sitt lifs lycka.
Han künnes sig vara skyldig
till ett andeligt förälders bränd.
Han putas sin moders händer
med heta tårar och säger jag
för ingen frid, om jag icke för
förlåtelse af En. Utom Alla andra
brutt har jag förorsakat mina
Föräldres en hjerterätande

sorg, och detta brännes som en Eld
på mitt samvete. (NB Den väckte
Luther kände, att Evangelium eller
Christi lidande pågåde honom
ännu mer, än lagens förbannelse)
1798. Nu frågas: hvilken af dessa
barn, skall blifva försonad med
sin Moder. Saken förklaras
sig själv. Men - Kunde det funnas
omdömet, säges, att Förälders-
tal fordrar en upriktig ånger,
innan någon försoning kan
ske mellan Förläts föräldrar
och barn. Ja förfaller inte
väl allt detta som ett "dygg
lygt försvar", så snart jag
så saken blir synlig för den
läkna naturen. Lutheriska barn-
kan själv är nu så mörkråd
för all lifaktighet i Religionen
att den nyss vid blatta öf-
nen af den Christna Religionen
men påtalar, att flertalet är för-
nekt Religion,